

Snílek

Rozestřel jsem své sny pod tvé nohy, našlapuj lehce, protože šlapeš po mých snech.

William Butler Yeats

Byl to jeden z těch dnů, které se absolutně nelišily od drtivé většiny ostatních, které za svůj podivný život prožil. Vše bylo předem dáno, každá část dne byla dopředu naplánována a vlastně ani nebylo nic, co by jej mohlo překvapit. Stávalo se jen málo věcí, které by tento koloběh mohly narušit. Byl idiot, nebo tak to alespoň stálo v posudcích o kterých věděl. Vždy byla jeho situace stejná, tedy až tam kam sahala jeho paměť. Žil opravdu podivně v chatrném těle, které jej téměř neposlouchalo a i to bylo příčinou toho, že nebyl schopen se navenek téměř jakkoliv projevat. Nedokázal mluvit, nebyl schopen žádné grimasy, nemohl ani ukázat na jakýkoliv předmět, na něco upozornit. Prostě jakákoliv snaha a pokus o tuto činnost mu přinášela jen bolest a zklamání z toho, že to zase nevyšlo. Snažil se, ale časem rezignoval. I pro ty co se o něj starali to bylo pohodlnější. Zaškatulkovali ho, drželi ho pod zámekem a v relativním bezpečí. Nebyly s ním problémy. Téměř vůbec se neprojevoval, nepotřeboval ani nějakou přehnanou péči a tak prostě přežíval v ústavu, který pro něj byl jediným domovem na který si byl schopen vzpomenout. Asi by prožil život jako všichni jemu podobní v tomto ústavu...asi...

Bolestně si vše uvědomoval. To co se v něm odehrávalo a jeho vnímání nekorespondovalo s tím jak se jevil navenek. Celý život chápal téměř vše co se dělo okolo něj. Rozuměl lidem co říkají, dokázal uvažovat jako ostatní, dokázal odhadovat to co se v ostatních lidech dělo. Ale nejdůležitější pro něj bylo, že dokázal snít. Nejdříve to byly sny u kterých věděl, že to co v nich je není realita. Byly to většinou věci, které si moc přál aby se staly. Nebýt toho, že jim vychovatelé pro zklidnění většinu dne nechávali puštěnou televizi, ani by netušil co si vlastně vysnít. Nevěděl by co je tam venku a vlastně by ani neměl ponětí o tom, jestli je nějaké venku. A tak přicházely sny postupně. Nejdříve v nich vždy jen někde seděl a pozoroval věci okolo. Věci které nikdy neviděl jinde, než právě v televizi a které, jak si bolestně uvědomoval, ani nikdy naživo neuvidí. Bylo to pro něj fascinující. Pak se přidali do snů lidi. Ne ty které potkával tady, ve sněhově bílých uniformách, ale skuteční lidé, takoví kteří někam směřují, něco zařizují, povídají si. Potom se přidala další fáze, kdy se dokázal ve snech pohybovat. Nejdříve hodně špatně a se značným úsilím, ale postupem času již dokázal chodit a tak sám byl schopen i sen jakoby řídit. Byla to doba, kdy se cítil spokojený s tím jak žije a jeho existence nebyla jen nekonečné utrpení. Po této fázi přišla další změna k lepšímu v podobě snů, které vlastně ani sny nebyly. Věděl že pořád zůstává ve své kleci, tedy alespoň ta snůška bolavé hmoty kterou byl, ale jeho já bylo pryč, tam venku. Vytratily se v té době veškeré jeho sny ze dne, byly to teď jen noční sny které znal. A pak přišla chvíle kdy poznal, že to již nejsou jen pouhé sny. Byl opravdu venku. Dokázal bloumat ulicemi, viděl lidi, slyšel je, cítil chlad vzduchu, vůně, zápachy...prostě poprvé v jeho smutném životě měl pocit, že skutečně existuje, téměř se vším všudy. Nedokázal sice jakýmkoliv způsobem nic měnit a v těchto snech, ani okolí, jak brzo poznal, nevnímalo jeho existenci, ale byl prostě tam.

Nastaly pro něj dny štěstí. Přes den ubíhal jeho čas stejně jako vždy, ale každá noc pro něj byla příslibem dalších a dalších skvělých věcí. Poznával ve snech okolí ústavu, lidi kolem něj, které potkával častěji a díky tomu, že jeho možnosti byly v tomto ohledu neomezené, dokázal je pohlédnout do jejich životů téměř do detailu. Takto lahodně plynuly jeho dny a on věděl že ten sladký pocit v něm je štěstí.

Pak přišel den, kdy poprvé uviděl ji. Nikdy by na tu chvíli nedokázal zapomenout, bylo to ohromující. Její nádherná tvář, hluboké oči, ústa jakoby neustále v lehkém a hřejivém úsměvu, voňavé vlnité vlasy...prostě každá její část byla pro něj něco, co by si nedokázal ani vysnít, neměl do té doby ponětí o tom, že tak krásný a ušlechtilý člověk může existovat. Od chvíle kdy jí poznal se pro něj stala celým jeho životem. Každou chvíli kterou mohl trávil po jejím boku, celé dny patřily jeho myšlenky jen tomuto kouzelnému

človíčku. Cítil v sobě věci o kterých do té doby neměl ani tušení, nic tak silného dosud nezažil. Vždy dokázal dobře odhadnout lidi a díky jeho zvláštním schopnostem se tato jeho dovednost ještě zlepšila. Viděl jak láskyplně působí na lidi kolem sebe, naučil se ji znát do nejmenšího detailu. A aniž by to věděl, aniž by to dokázal pojmenovat, miloval ji. Schopnosti snění se zvyšovaly, nebyl pro něj problém usnout a mít sny i přes den, takže díky tomu s ní mohl trávit více času. Nezřekl se jakoby ani ostatních lidí, ale věděl že navždy jen ona pro něj bude ta nejdůležitější. Myslel, že sny se už nemají kam dále vyvíjet, ale bohužel měly.

Přišlo to, čemu později říkal sny ve snech. Zpočátku byl zmatený z toho, co se opravdu děje a co je jakoby druhý sen, ale postupně se schopnost rozlišit tyto dva stavy zdokonalila. Věděl, že čas je vyměřen každému tvoru, ale tak nějak jakoby v dětské naivitě a díky tomu, že neměl možnost toto nějak poznat a uvědomit si v plné síle, ho tyhle myšlenky obcházely. Jenže pak to viděl. Ta malá holčička ležela podobně jako on a byla jiná než ji viděl chvíli předtím. Byla mnohem bledší, vyzáblá skoro jako on, bez vlasů...umírala. Ve chvíli kdy byl venku si ale hrála u domu. Něco se muselo změnit a jemu došlo, že jeho schopnosti zašly tam kam nechtěl. Viděl co se stane. Zpočátku nevěděl jako daleko jsou od sebe ony časové momenty, ale stejně jako schopnost rozlišovat sen ve snu i toto se zlepšilo. Věděl že by byl raději, kdyby tyhle věci nikdy nepřišly. Netušil proč ho ještě něco takového muselo potkat. Někdy si říkal, že je to jako vyrovnání toho, že mu bylo darováno mít sny. A nejvíc bolestivé na tom bylo to, že nemohl nic změnit. Mohl pouze přihlížet katastrofám, lidské bolesti, utrpení...

Snažil se nepřipouštět si to. I díky ní se mu to dařilo. Prožíval s ní její osudy, poznával postupně celou její osobnost, lidi v jejím okolí, prostě každou část života toho nejlepšího člověka kterého kdy poznal. Každým dnem měl pocit, že to co k ní cítí je silnější a silnější. Věděl že se nikdy neodpoutá ze své klece, ale nehořekoval pro to. Život mu přišel krásný a byl za něj vděčný.

Potom přišlo to nejhorší v jeho životě. Sen ve snu. Nikdy by si nedokázal připustit, že by v něm byla ona. Jenže tohle nebyla představa, tohle byla prostě situace která se stane. Došlo k tomu ve chvíli kdy přecházela hodně nepřehlednou křižovatkou cestou do školy. Nechápal proč zrovna ten den šla oním místem, když každý jiný den chodila bezpečnější cestou, která byla i kratší. Děsivý zvuk nárazu, pak zuchnutí dopadajícího těla a potom už jen to strašlivé ticho. Viděl nepřítomný vystrašený výraz jejich mrtvých očí. Těch nádherných studánek které jej pohladily a zahřály vždy když do nich pohlédl. Bylo to absolutně nad jeho síly. Nedokázal po tomto zážitku rozumně uvažovat. Netušil co má dělat. Vlastně nemohl dělat nic, jen čekat celý ten týden který ho v tuhle chvíli od této události dělil. Dny pak postupně ubíhaly a blížila se chvíle, kterou již viděl. Snad tisíckrát za tu dobu prosil vnitřně někoho o kom byl přesvědčený že musí existovat a dal mu všechny tyhle schopnosti o pomoc. Ale i když se snažil věřit, vnitřně věděl, že v tomhle nic nezmůže.

Pak přišel ten den. Každá sekunda mu jakoby přidávala závaží které drtilo jeho srdce. Viděl že se blíží k tomu místo. Absolutně zoufalý se snažil něco dělat. Zbývalo už jen pár vteřin, cítil každý detail těchto hrozných chvil. A najednou prozřel. Věděl že jeho schopnost vyvíjet dál své sny nezmizela. Dokázal to, mohl se do snu dostat. Být tam i fyzicky. Napadlo ho odhodit ji, ať se prostě autu vyhne, ale uvědomil si, že jeho tělesná schránka není schopna téměř ničeho. Jeho zoufalství se jen zvyšovalo a pak mu to došlo... Ten den byl pro ní od rána hodně divný. Večer špatně spala, měla děsivé sny, ale nebylo v nich nic konkrétního. Jen jakoby předtucha něčeho špatného a pak pravý opak toho, snaha někoho ji pomoci, varovat ji. Věděla že obvykle tyhle noční můry nemívá, tak tomu nehodlala přikládat zvláštní význam. Prostě jen asi není ve své kůži. Z domu vycházela o něco dřív než obvykle, úplně zbytečně jak si uvědomila, proto si řekla že si trochu prodlouží cestu do školy a alespoň přijde na jiné myšlenky po té noci. Po pár minutách chůze ji došlo, že se možná s tím výběrem cesty unáhlila, úplně zapoměla na tu hnusnou křižovátku kterou bude muset projít. Pomalu se k ní blížila. Zbývalo jen pár metrů. Přemýšlela, jestli má co se týká věcí do školy vše v pořádku, když v tom se ozvala rána. Auto které narazilo do nějakého předmětu kousek od ní prudce zabrzdilo. Řidič který z něj vylezl vypadal jak chvilku před zhroucením a hned se šel podívat do čeho to narazil. Když nad touhle chvílí později mockrát přemýšlela, nikdy ji nedokázala úplně pochopit. Pod autem leželo mrtvé vyzáblé tělo tvora, který připomínal člověka opravdu jen trochu a

nebylo to vinou pouze toho nárazu. A ve stejné chvíli měla pocit, že jakoby odchází kus jí samotné...

David Cwik